

Հովհաննես Թումանյան

Մոռացված սեր

Միրում էի երբեմն թեզ...
Այժմ ևս տակավին
Իմ սրտումը դու ապրում ես,
Բայց ոչ ուժով քո նախկին:

Առաջ հրնչում էիր մաքուր,
Որպես աղոթք իմ հոգում,
Որպես սիրո նախանձ ու հուր՝
Տար արյունս բորբոքում:

Այժմ՝ որպես վաղուց մեռած

Բարեկամի հիշատակ,
Կամ մանկության օրով սիրած
Մի հին երգի եղանակ...

Եվ անունըդ այժմ տալիս,
Էլ «հոգյակ» չեմ ես ասում,

Չեմ աշխատում քուն մտնելիս,
Որ թեզ տեսնեմ երագում:

Բայց զարմանքով երբեմնապես

Մտածում եմ ահամա,

Ինչո՞ւ էլ դու սիրելի չես,

Ինչո՞ւ ես քեզ մոռացա...

1892